

Arrest

nr. 94 941 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. STESENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 4 januari 1982 in Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde het grootste deel van uw leven in de wijk Suleigh, te Bagdad. Sinds 2003 was u werkzaam als arbeider in de bouw. In 2005 begon u te werken als chauffeur op het traject Bagdad-Amman. U bleef dit werk doen totdat u in mei 2007 beschoten werd terwijl u samen met uw baas (A.) in de auto zat. Uw baas overleed aan de verwondingen die hij hierbij opliep. U bracht zijn familie op de hoogte van het gebeurde. Diezelfde avond kreeg u telefoon van een onbekende waarin werd gezegd dat u ook dood moest. U zag dit als een aanwijzing dat zijn familie u beschuldigde van zijn dood. Hierop besloot u Irak te verlaten en naar Nederland te vluchten waar u op 16 augustus 2007 asiel aanvraagde. Na uw vertrek in juli 2007 werden uw ouders een drietal keren bedreigd. Er werd gezegd dat als u niet zou terugkeren, de rest van uw

familie vermoord zou worden. Uw familie verhuisde verschillende keren. In september 2008 werd uw broer (Y.) ontvoerd en doodgeschoten door de familie van (A.). Ook daarna werden uw ouders nog een tweetal keren telefonisch bedreigd. De laatste keer dat dit gebeurde was begin 2011. Toen u in oktober 2011 terugkeerde van Nederland naar Irak, uw statuut van subsidiaire bescherming dat u er gekregen had was ingetrokken, woonde u eerst gedurende een vijftal dagen in Zafraniya. Nadat u uw familieleden had teruggevonden keerde u terug naar hen in jullie huis in Suleigh. Op 10 november 2011 werd u 's nachts thuis ontvoerd. De ontvoerders namen contact op met uw familie en vroegen losgeld. Na de betaling van het losgeld werd u vrijgelaten op 18 januari 2012. U besloot Irak terug te verlaten en deed dit op 21 januari 2012. Op 8 februari 2012 bent u in België aangekomen en hebt u hier de volgende dag asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 13/8/07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 14/8/07), uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw dochters en zoon, een medisch attest in verband met uw dochters, documenten in verband met de psychologische toestand van uw dochters, uw documenten van IOM en de boardingpassen van uw terugreis naar Irak. Verder legt u tevens kopieën voor van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote en een foto van de verwondingen op uw rug.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de status van vluchteling niet kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U legt immers weinig geloofwaardige verklaringen af.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u enkele inconsistente verklaringen aflegt. Zo verklaart u verschillende keren expliciet veertig dagen te zijn vastgehouden (CGVS p.4, 11-12), maar wanneer uiterekend wordt hoeveel dagen er tussen de dag dat u ontvoerd werd (10 november 2011) en de dag dat u vrijgelaten werd (18 januari 2012) zitten, komt men aan zeventig dagen. Wanneer u er op wordt gewezen dat het door u beweerde aantal dagen niet klopt, stelt u dat de ambtenaar van het CGVS het zelf mag uitrekenen. Er andermaal op gewezen dat het niet klopt, kunt u slechts herhalen op de 10de te zijn gearresteerd en op de 18de te zijn vrijgelaten, zonder een uitleg te bieden voor de vastgestelde discrepantie (CGVS p.12-13). Deze vastgestelde discrepantie is dusdanig 'groot' dat dit uw geloofwaardigheid op ernstige wijze aantast. Verder zegt u in eerste instantie dat u een maand na de betaling van het losgeld werd vrijgelaten (CGVS p.11). Later zegt u dan weer dat u onmiddellijk na de betaling van het losgeld werd vrijgelaten (CGVS p.12). Ook deze discrepantie is dusdanig ernstig dat er hieraan bezwaarlijk nog geloof kan worden gehecht. Op een gegeven moment haalt u aan dat tijdens de ontvoering werd gezegd: "Je hebt hem vermoord, we gaan je zoon afpakken". U gevraagd wie u zou hebben vermoord, stelt u dat ze u dit niet hebben verteld (CGVS p.11). Wanneer later wordt gevraagd of tijdens uw ontvoering iets werd gezegd over iemand die u gedood zou hebben, antwoordt u van niet. Als u er dan mee geconfronteerd wordt dat u eerder zei van wel, stelt u dat ze dit effectief tegen u gezegd hadden en u de vraag 'niet op deze manier had begrepen', een verklaring, dat hoeft geen betoog, die niet kan overtuigen (CGVS p.18). Voorts verklaart u in eerste instantie uitdrukkelijk nooit ergens anders dan in Suleigh te hebben verbleven, wanneer u in Irak woonde. Wanneer u dan gevraagd wordt of u ooit in Zafraniya woonde, aangezien u dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zo aangaf, verklaart u dat u dacht dat gevraagd werd naar het adres van uw ouders. Nochtans werd duidelijk gevraagd of u zelf ooit elders verbleef en kan er geen misverstand zijn ontstaan over de vraag (Verklaring punt 9; CGVS p.2). Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Zo verklaart u te zijn ontvoerd door een onbekende instantie. U hebt er geen enkel idee van wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn maar stelt dat u met niemand anders dan met de familieleden van (A.) een conflict had, dus dat zij weleens achter uw ontvoering zouden kunnen zitten. Niemand van hen heeft u na uw terugkeer uit Irak nog aangesproken (CGVS p.4, 13-14). U gevraagd wat u gedaan hebt om hierover iets te weten te komen, stelt u niets te hebben ondernomen en direct besloten te hebben om te vluchten (CGVS, p.14). Ook dit gegeven wekt enige verbazing temeer uw ontvoerders ermee hadden bedreigd uw zoon 'af te pakken' (CGVS, p.11). Daarnaast verklaart u dat uw vader de betaling van het losgeld heeft geregeld, maar u hebt er geen idee van hoe de overdracht hiervan verliep. U hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.12). Ook deze vaststelling kan bezwaarlijk overtuigen.

Tevens blijft u zeer vaag wat de gebeurtenis in 2007 betreft en die de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak. U gevraagd waarom jullie werden beschoten, stelt u dat dit voor u een raadsel is (CGVS p.15). U dan logischerwijze gevraagd of uw baas problemen had, implicerend dat hij wel eens het

doelwit zou kunnen zijn geweest, stelt u 'neen'. U gevraagd of u zich hier naar had geïnformeerd, stelt dat hij dood was en u hem niets kon vragen (CGVS p.15). U gevraagd wie verantwoordelijk was/waren voor de beschieting, antwoordt u dat u er geen idee van heeft. U kunt enkel stellen dat er in dat jaar sprake was van toenemend sektarisch geweld. U dan logischerwijze gevraagd welke organisaties actief waren in deze periode, moet hierop een antwoord schuldig blijven en kunt slechts stellen geen verstand te hebben van dergelijke zaken (CGVS, p.16). Gezien de ernst van deze door u geschilderde gang van zaken kan er toch van worden uitgegaan dat u al het mogelijke zou hebben gedaan informatie omtrent bovenstaande punten proberen te vergaren.

Wat de dood van uw broer betreft, zo hier nog enig geloof aan kan worden gehecht, dient opgemerkt dat u gezien het geheel van bovenstaande observaties niet aannemelijk hebt gemaakt dat de familie van (A.) erachter zat (CGVS p.6). Bovendien legt u ter staving van deze bewering geen enkel bewijsstuk neer.

Het weinig aannemelijk karakter van uw verklaringen blijkt ook uit het gegeven dat u, hoewel u al sinds mei 2007 bedreigd werd door, zo vermoedt u toch, de familieleden van (A.) (CGVS p.14), nog tot juli 2007 in uw huis in Suleigh bleef wonen (CGVS p.2, 19). Er kan immers van worden uitgegaan dat het voor diens familie, zo ze het niet al wisten, geen al te grote problemen zou stellen uw adres te achterhalen en eventueel opnieuw acties tegen u te ondernemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u na uw terugkeer naar Irak in 2011 er zelfs voor koos terug te keren naar uw huis in Suleigh, waar u ook voor uw eerste vertrek uit Irak woonde. Op deze manier was het voor eender wie met slechte bedoelingen wel heel gemakkelijk om u op te sporen (CGVS p.2-3). Het is te meer opmerkelijk dat u ervoor koos terug daar te gaan wonen, daar uw ouders in de periode dat u in Nederland verbleef van de ene plek naar de andere 'zouden hebben gependeld' omwille van uw problemen. Ze werden immers telkenmale telefonisch bedreigd. Het is ook opmerkelijk dat u verklaart niet te weten tussen welke plaatsen ze dan zouden hebben gependeld (CGVS p.4-5). Bovendien is het toch wel enigszins merkwaardig dat u niet meer geïnformeerd heeft of er na uw ontvoering nog iets van uw belagers werd gehoord (CGVS p.18). Een dergelijk laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

In de marge dient nog te worden aangestipt dat het enigszins bevreemdend is te moeten vaststellen dat u verklaart dat binnenkort de soennieten de minderheid zouden vormen in Irak, daar soennieten sowieso al de minderheid in Irak uitmaakten (informatie aan het administratieve dossier toegevoegd; CGVS p.19).

Wat de door u voorgelegde documenten betreft dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Uw originele identiteitskaart (dd. 13/8/'07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 14/8/'07), uw militair boekje, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw dochters en zoon, uw documenten van IOM, de boardingpassen van uw terugreis naar Irak en de kopieën van de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen en het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, zijn enkel een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en terugkeer naar Irak, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. De medische en psychologische attesten in verband met uw dochters, waarvan u verklaart dat ze zouden gaan over het trauma dat ze zouden hebben opgelopen, betreffen in werkelijkheid slechts een logopedisch verslag en enkele uitnodigingsbrieven voor gesprekken met een psychotherapeut (CGVS p.11). Wat de foto van de verwondingen op uw rug betreft kan worden aangehaald dat het onmogelijk is uit deze foto af te leiden wanneer en op welke manier u deze zou hebben opgelopen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het eerste middel de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet), "de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)", artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet of onvoldoende met redenen is omkleed en dat hieruit geen afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker en de Staat, terwijl "het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is".

Volgens verzoeker wordt zijn asielrelaas ten onrechte in twijfel getrokken en blijkt niet dat zijn verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen. Verzoeker wijst erop dat hij zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden. Het vergeten van details is dan ook volkomen menselijk en aannemelijk. Bovendien werd verzoeker door de interviewer steeds onderbroken wanneer verzoeker uit eigen beweging zijn verhaal wenste te doen. Daarom vulde verzoeker tijdens het tweede interview zijn relaas verder aan, zodat niet kan gesproken worden van het vergeten van belangrijke gebeurtenissen. Verzoeker is dan ook zeer formeel dat de feiten zich hebben

voorgedaan zoals door hem verklaard. De commissaris-generaal gaat dan ook zeer kort door de bocht door de stukken die verzoeker ter staving heeft voorgelegd en die door de commissaris-generaal niet worden betwist, zomaar naast zich neer te leggen.

Aangaande zijn ontvoering en vasthouding, voert verzoeker aan dat dat hij steeds verklaarde dat hij op 10 november 2011 werd ontvoerd en op 18 januari 2012 werd vrijgelaten. Omdat verzoeker nooit school heeft gelopen en derhalve niet kan lezen, schrijven of rekenen, kan verzoeker niet het exacte aantal dagen van zijn ontvoering weergeven. Bovendien verwijt verzoeker de commissaris-generaal een zeer verwarrende manier van vraagstellen: *“Dat verzoeker verder uitdrukkelijk verklaarde dat de ontvoerders de naam van de man, welke hij zou hebben vermoord nooit meedeelden er over de moord als dusdanig niet werd gepraat; Dat verzoeker dan ook op de vraag of er gepraat werd over ‘iemand’ die hij zou hebben gedood, terecht negatief antwoordde, nu de naam van de betreffende man nooit werd genoemd, doch er enkel werd gesteld ‘je hebt hem vermoord’;”*. Voorts stelt verzoeker dat het begrijpelijk is dat hij geen weet heeft van wie hem ontvoerde en dat hij hiernaar geen verder onderzoek voerde, aangezien hij ter bescherming van zijn eigen leven en dat van zijn gezin hiernaar niet verder zocht, temeer nu de ontvoerders ermee dreigden zijn zoon te zullen afpakken. Bovendien kon ook verzoekers vader geen verdere info omtrent de ontvoerders verschaffen en had verzoeker buiten het gegeven van de familie van A. geen enkel verder aanknopingspunt. Om zelfde redenen voerde verzoeker overigens geen verder onderzoek naar de schietpartij in 2007, waartoe overigens evenmin de hulp van de politiediensten kon worden ingeroepen.

Verzoeker voert verder aan dat zijn verklaringen ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan het bewijs leveren. Bovendien stelt verzoeker dat het een algemeen bekend gegeven is dat de politiediensten corrupt optreden.

Dat verzoeker nog een tijdje in Suleigh bleef wonen, hoewel hij werd gezocht, wordt verklaard door het gegeven dat zijn vlucht niet snel te regelen was en hiertoe geld en een paspoort dienden te worden verkregen. Voorts verbleef verzoeker niet steeds in de woning, maar tevens bij vrienden. Bovendien keerde verzoeker tevens terug naar Suleigh omdat hij ervan uitging dat hij in veiligheid kon terugkeren, reden waarom in IOM werd ingestapt. Aangaande zijn verblijf in Zafraniya stelt verzoeker dat hij zich daar nooit daadwerkelijk heeft gevestigd, aangezien hij daar slechts enkele dagen verbleef.

Met betrekking tot zijn verklaringen, stelt verzoeker dat zij wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn. Verzoekers verklaringen zijn bovendien zonder meer een voldoende bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling, alsook zijn zij niet in strijd met de algemeen bekende feiten. Bovendien voert verzoeker aan dat de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid kan worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verhaal van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

In wat als het tweede onderdeel van het eerste middel kan worden gelezen, voert verzoeker aan dat het CGVS stelt dat aan hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend doch hiertoe een gebrekkige motivering geeft. Hij citeert artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat uit de memorie van toelichting blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Verzoeker stelt: *“Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoekenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen”*. Het CGVS heeft volgens verzoeker de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd nu uit diverse informatiebronnen blijkt dat er in Bagdad een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat. Verzoeker concludeert dat de motieven niet evenredig zijn, zelfs in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en *“de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*. De bestreden beslissing laat volgens verzoeker na de passende belangenafweging te maken en zou geen feitelijke omstandigheden in aanmerking nemen. Uit informatie blijkt dat de mensenrechten in Irak op grote schaal worden geschonden. Zulks druist in tegen de principes van de rechtsstaat en tegen de fundamentele rechten van de mens.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. Daar waar verzoeker gewag maakt van het ontbreken van een belangenafweging tussen zijn belangen en deze van de staat, betoogt dat er een evenredigheid moet bestaan tussen de motieven en de gevolgen van de maatregel en concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn, in wanverhouding staan met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten, dient te worden opgemerkt dat het aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de Raad binnen haar bevoegdheid om het beroep tegen diens beslissing te beoordelen, enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde bevoegdheid van verweerder.

2.2.3. Verzoeker houdt ten onrechte in het eerste onderdeel van het eerste middel voor dat de artikelen 8 en 14 van het EVRM stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat hieruit moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of de motieven evenredig zijn aan de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Hij laat voor het overige na te duiden op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht waarborgt op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder oordeelde terecht dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde inzake de duur van zijn ontvoering evenals dat verzoeker ook inconsistente verklaringen aflegde aangaande het tijdstip van de

betaling van het losgeld ten opzichte van zijn daaropvolgende vrijlating. Verzoeker was arbeider en professioneel chauffeur zodat aangenomen kan worden dat hij zich kan bedienen van data en cijfers. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij zich bij zijn vader informeert omtrent de omstandigheden van zijn vrijlating; aangenomen dient te worden dat de betaling van een aanzienlijke som geld voor de vrijlating een behoorlijke impact heeft op het budget van diens vader en de familie. Het feit dat verzoeker onwetend is noch zich geïnformeerd heeft over zijn ontvoerders, hoewel zij militaire uniformen bleken te dragen hetgeen identificatie mogelijk zou moeten maken, ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid. Voormelde elementen doen besluiten dat verzoekers relaas inzake de voorgehouden ontvoering geloofwaardigheid ontbeert.

Verzoeker kan evenmin overtuigen dat het incident in 2007 ingevolge hetwelk zijn baas A. werd doodgeschoten actueel aanleiding zou geven tot problemen met de familie van A. Dit incident situeert zich immers in de periode waarvan het algemeen geweten is dat er hevig sektarisch geweld heerste in Irak en waarbij de veiligheidssituatie voor elke Iraakse burger penibel was ingevolge het gewelddadige klimaat. Verzoeker brengt, gelet op zijn vastgestelde onwetendheid inzake de redenen voor de dood van zijn baas en het gebrek aan persoonlijk initiatief om zich te dezen te informeren, geen element bij dat kan doen besluiten dat het een vervolging omwille van vluchtelingenrechtelijke redenen betrof noch dat hij om deze redenen actueel een vrees zou dienen te koesteren.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus blijkt uit de omstandige motivering dat er actueel in Bagdad, hoewel er zich nog incidenten voordoen hetgeen door verweerder niet wordt betwist, geen situatie heerst die beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers bewering dat er wel dergelijke situatie heerst kan niet worden aangenomen aangezien hij geen begin van bewijs bijbrengt die de omstandige motivering, die werd gesteund op aanzienlijk feitenmateriaal, ten gronde weerlegt.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS